

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra De to Baronesser

Citation: Andersen, H. C.: "De to Baronesser", i Andersen, H. C.: *De to Baronesser*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1997, s. 17.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen02val-shoot-idm140563625971840/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: De to Baronesser

steds Reiselæppe, Rettersteds Morgenkjole og Rettersteds Baldragt af Atlask; saadan en mødte hun med ifjor paa et af de største Baller.»

»Paa samme Tid man leer af hendes Paaklædning,« sagde *Herman*, »sidder hun med alle sine Piger og syer Klæder til fattige Folk!»

»Ja, jeg finder hende slet ikke saa gal,« sagde Baron *Holger*; »imidlertid siger hun jo Ting, som ere høist træffende. Folk faae Sandheden at vide, naar de komme til hende. Der indbød hun forleden hos sig en Forsamling af de første Ædere, – Provsten var da med, – hun indbød dem paa *et fornuftigt Maaltid* – og saa fik de kun Vandgrød og Torsk, samt et Foredrag over, hvor skadeligt det er at fordærve sin Mave.»

»Men det er jo en prægtig Kone!« sagde Manufactureuren.

»Jeg har i ti Aar ikke set min Bedstemoder,« sagde *Herman*, »og der kan gjerne, om hun lever, gaae ti Aar endnu, før hun kalder mig herover.»

»Hun leve!« raabte *Holger*, »Originalerne maae ikke døe bort, de gjøre samme gode Virkning i Verden, som Uniformerne i Theatret.»

Han hævede Glasset og Skaalen blev drukket, men idet Hurraet endte, hørtes et sælsomt hendeende Suk; alle Fire dreiede Hovedet mod den Side, hvorfra Sukket lød, men Ingen sagde et Ord, overtødede om, at det kun var Vinden, de hørte.

Medens de ere muntre, ville vi nogle Øieblikke gaae til den omtalte Bedstemoder.

II.

Bedstemoderen.

Før en fitesindstve Aar tilbage saae det i Danmark sørgeligt ud for den stakkels Bonde; han havde det ikke stort bedre end et Trældyr. Istedet for Vornedskabet, som Kong Frederik den Fjerde hævede, var Stavnsbaandet kommet; saa godt som alle Bønder vare Livegne, og til deres to og halvtredsindstyvende Aar forpligtede til Krigstjeneste; mange unge Karle søgte at slippe fri ved at skjule sig, Andre læmlestedede sig selv for ikke at optages.